

מסורת הש"ס

א) [תוספתא פ"א דפאה], ב) צ"ב לב. תנכותו כו. קדושין ע"ג; ג) א' לעיל ד'; ד) קדושין ג, ה) [לעיל ד:]; ו) לעיל ה. לקמן כג, ו) [לעיל ה,]; ז) [לקמן ו]; ח) [לקמן ו]; ט) [לקמן ו]; י) [לקמן ו]; יא) [דברים כד,]; יב) [ש' צדק' וי' א' דברים ב' סוף משנה דלעיל ב. ד"ה אס ודנ"ה יתקיים]; יג) [דף יא, יד] רש"ל, ע"י מהרש"א, ע"י גר"מ, יז) [ושם ד"ה אמר ליה];

תורה אור השלם

- שפתים יקש משבח דברים נבחים;

משלי כד כו

מוסף רש"י

לעולם הוא בן חורין. אם שייך קרקע כל שהוא שייך קרקע ולא ענד כפר פלגין, הוולג הוכריז קרקע כשירה, קרקעות הוא דלא קנה אלא הוא עצמו דלכלל כשירה קנה [קטן חב,]. עד שיאמר כו' חרץ מאחד מריבוא. עבד שיהיה השויר ששיר קטן, ויחמר כל נכסי נמוס לפלוני עבדי חוץ מאחד מריבוא שבה, שההוא אחד מריבוא אשכנ קא ואינו משחרר דוכן כבוד כמד לעבדו קר, ומיך לא קנה כלום [ב"ב שם] דיחון דלא פירש שירה, אמרין קאמר ר"מ דלא יאל לחירות אלא טעמא משום דלאו כרות גיטא הוא דגיטא אשה כתיב ספר כריתות [דברים כד] ושתכיר עבדים גמרי לה לה מאשה^א דכתיב חופשה לא נתן לה [ויקרא יט] וכתיב וכמד לה^ב ובעינן זהו כריתות וכיון דליכא למימר דשיירה דהא נחת לשוירא והוא לא הזכיר בתוך המתנה דלא כמד ליה עמלן וכנסי קניין לך לאו כריתות גמור הוא. אלא היכא דלא שייך כי הכא הוי כריתות לאלתא ונשתחרר עשה אחת כל זמן שלא חזר ושוב אינו יכול לחזור שקדשו השס וגבי מילתיה דרצא בעצד שהביא גיטו כרות גיטא הוא ונהי דנכסים לא קנה דעבי קיוס אצל עצמו קנה דפלגין דיבורא: ^אאם יש עליו עוררין. לפוסלו: ^ביתקיים בחוסמו. או העדים עצמן יעידו שחתמוהו או עדים אחרים יכריהו ושוב אינו פסול דבני ארץ ישראל ודאי קיאיין לשמה: ^גדבני יוחנן. לא אימפרש היכא: ^דדעאל הבעל עעטר עליו לפוסלו: ^הבתנ' ואינו יכול מפרש בגמרא: שו למולוך ולמציא. לומר בפני נכתב: ^וגב' חוץ מחרש שועה וקטן. שאין צהס דעת ואין שליחותם שלימות לגרש: כל גט. כלומר כל שטר: ^זחוץ מגיעי נשים. לקמן בפירקין^י מפרש טעמא: העולים

מוסף תוספות

א. חרץ קצקע פלוני דהשתאר קנה עצמו ושאר נכסים חרץ מן השויר. מוס' הלא'. ב. ששיר. מוס' הלא'. ג. אילמא חצי הכחוש מיהא נוטל, אבאל שלא נתן לו כלום, הודאי לא. ריטב"א, ולא שנא משויר ממוכר או נוטן, ועוד, בדמחנה ממש אשכחון כה"ג דקנה וכו'. רשב"א. ד. דהא דאשמועינן לר"ש דפלגין דיבורא היינו. מוס' הלא'. ה. ובין דאין לו אלא מה ששיר. הלא'. ו. דמטעם דנחת לשוירא לא שייך למימר לא יצא בן חורין אלא היכא דיש לו נכסים אחרי דאמר, משיירא אותה חצי ואותה שרה שייך נמי העבר, וכל נכסי דקאמר עבי אשאר נכסים, אבל אם אין לו אלא אותה חצי ואותה שרה ע"כ סבר לא פלגין דיבורא. מוס' הלא'. ז. אפי' אם מה. מוס' הלא'. ח. [דכבר קדמו הירוש']. מוס' הלא'. ט. ומ"מ בנכסים חזר כמו בכל מתנת שכיב מרע. מוס' הלא'. י. ומו"ק אוליין. א"י. מוס' הלא'. יא. דבתי דעתו אוליין. א"י. מוס' הלא'. יב. כשאר מתנת שכיב מרע. מוס' הלא'. יג. רובנא דבני חורין כיון דיצא עליו שם בן חורין כבר קדשו השם ואינו חוזר בו. שעות קדמוס. ומ"מ בפני דייק מהכא דפלגין דיבורא (ד')דין דתבות בשטר כל נכסיו והוא משתחרר אפי' שאינו וזכה בנכסים. מוס' הלא'. יד. שני עדים. נמו"ק. יו. שפאחר שהוגט בירו אפי' שאינו מקיים. מאלי. יט. דלמא גט פסול הוא, דהא צריך קיום מדבריהם. שעות קדמוס. יז. דלמא גט כשר הוא וז"ל בן חורין. שעות קדמוס. ומתוך כך תקנו שיהא השליח נאמן ולא יהא האדון יכול לערער וישא בת חורין. מאלי. יח. ובשחרורי עבדים משום דאיזקש לגיטי נשים הוא, דהשוו אותם חכמים לכל דינין. רשב"א. יט. ונכש"א מקשה ופלגין.

לעולם הוא בן חורין. דמאי דגלי גלי ומאי דלא גלי לא גלי: עד שיאמר. סתם חוץ מדבר מועט ולא יפרש מה הוא משייר דהתם אמרין דאחד מריבוא דקאמר היינו ענד ואיהו לא חשיב ליה אלא כאחד מריבוא בנכסים אע"ג דשוי טפי. ומדקאמר ר"ש לעולם הוא בן חורין אשמעין לא שנה שפירא

דקנה שאר נכסים עמו כגון שפירא

השויר ששיר חוץ מקרקע פלוני

דהשתא קנה עצמו ושאר נכסים חוץ

מן השויר ולא שנה היכא דלא קנה

שאר נכסים כגון שלא הזכיר שם

הקרקע ששיר דכתב ליה חוץ מציט

כור קרקע דהשתא לא קנה שום

קרקע דככל חד וחד איכא למימר

היינו שהוא דשייר אפי' הוא בן

חורין דהוא לאו קרקע הוא ולא

שיירה אלאמא פלגין דיבורא דהא

כל נכסי קאמר ליה ולא קנה אלא

את עצמו. ואת נמי דקאמרת עצמו

קנה נכסים לא קנה כו' שמעון

סבירא לך. והאמר רב נתן הלכה

כו' אמר ר' יוסי. כדמפרש ואלי:

שקילס ר' יוסי. כדמפרש ואלי:

שפטים יקש. ראי' הוא לנשק:

ומי אמר רב נתן כו'. דלא פלגין

דיבורא: עכיז מרע. חזר ככל

מתנותיו דבבא בתרא (דף קמז:):

שהרי יאל עליו שם חירוס. ואסור

להשתעבד בו. אלאמא פלגין דיבורא:

הס. דאמר ר"ג הלכה כר"מ

טעמא לאו משום דלא פלגין דיבורא

הוא דהא כי נמי הוכריז שם שויר

קרקע פלוני דליכא פלוגתא דדיבורא

קאמר ר"מ דלא יאל לחירות אלא

טעמא משום דלאו כרות גיטא הוא

דגיטא אשה כתיב ספר כריתות

(דברים כד) ושתכיר עבדים גמרי

לה לה מאשה^א דכתיב חופשה לא נתן

לה [ויקרא יט] וכתיב וכמד לה^ב ובעינן

זהו כריתות וכיון דליכא למימר

דשיירה דהא נחת לשוירא והוא לא

הזכיר בתוך המתנה דלא כמד ליה

עמלן וכנסי קניין לך לאו כריתות

גמור הוא. אלא היכא דלא שייך כי

הכא הוי כריתות לאלתא ונשתחרר

עשה אחת כל זמן שלא חזר ושוב

אינו יכול לחזור שקדשו השס וגבי מילתיה דרצא בעצד שהביא גיטו כרות גיטא הוא ונהי דנכסים לא קנה דעבי קיוס אצל עצמו קנה דפלגין דיבורא: ^אאם יש עליו עוררין. לפוסלו: ^ביתקיים בחוסמו. או העדים עצמן יעידו שחתמוהו או עדים אחרים יכריהו ושוב אינו פסול דבני ארץ ישראל ודאי קיאיין לשמה: ^גדבני יוחנן. לא אימפרש היכא: ^דדעאל הבעל עעטר עליו לפוסלו: ^הבתנ' ואינו יכול מפרש בגמרא: שו למולוך ולמציא. לומר בפני נכתב: ^וגב' חוץ מחרש שועה וקטן. שאין צהס דעת ואין שליחותם שלימות לגרש: כל גט. כלומר כל שטר: ^זחוץ מגיעי נשים. לקמן בפירקין^י מפרש טעמא: העולים

דכיון דדעת שכיב מרע לשחררו^א דעתו שיקנה שפירא לשחרר דהיינו מחיים וא"ת כיון^ב דקסתמא דדעת של שכיב מרע לעמוד שייך נמי דעבד דלא קנה אותה העיר דלא שייך למימר מדנחת לשוירא ששיר נמי ענד מודה ר"מ דלא לחירות דפלגין דיבורא ואין משמע אותה העיר משמע דכ"ש יש לו שאר נכסים דלא לחירות ואדרבה ר"מ לא פליג אלא ביש לו שאר נכסים: ^אשפתים יקש משבח דברים נבוחים. כשאלס אומר דברים נכוחים אותם שפציבותו משיקין שפתותיהם זו לזו ששותקין ואין יודעים מה להשיב: ^בואינן חוזר בעבד. וא"ת ואמאי יאל בן חורין^א [ומותר צבת חורין]^ט ^את מתנת שכיב מרע הוא ולא קנה אלא לאחר מיתה ואין גט לאחר מיתה^ב וי"ל דכתב ליה מהיזס^ט אי נמי אפילו סתמא

דכיון דדעת שכיב מרע לשחררו^א דעתו שיקנה שפירא לשחרר דהיינו מחיים וא"ת כיון^ב דקסתמא דדעת של שכיב מרע לעמוד שייך נמי דעבד דלא קנה אותה העיר דלא שייך למימר מדנחת לשוירא ששיר נמי ענד מודה ר"מ דלא לחירות ואדרבה ר"מ לא פליג אלא ביש לו שאר נכסים: ^אשפתים יקש משבח דברים נבוחים. כשאלס אומר דברים נכוחים אותם שפציבותו משיקין שפתותיהם זו לזו ששותקין ואין יודעים מה להשיב: ^בואינן חוזר בעבד. וא"ת ואמאי יאל בן חורין^א [ומותר צבת חורין]^ט ^את מתנת שכיב מרע הוא ולא קנה אלא לאחר מיתה ואין גט לאחר מיתה^ב וי"ל דכתב ליה מהיזס^ט אי נמי אפילו סתמא

השתחרר לאחר מיתה. מוס' הלא'. יא. דבתי דעתו אוליין. א"י. מוס' הלא'. יב. כשאר מתנת שכיב מרע. מוס' הלא'. יג. רובנא דבני חורין כיון דיצא עליו שם בן חורין כבר קדשו השם ואינו חוזר בו. שעות קדמוס. ומ"מ בפני דייק מהכא דפלגין דיבורא (ד')דין דתבות בשטר כל נכסיו והוא משתחרר אפי' שאינו וזכה בנכסים. מוס' הלא'. יד. שני עדים. נמו"ק. יו. שפאחר שהוגט בירו אפי' שאינו מקיים. מאלי. יט. דלמא גט פסול הוא, דהא צריך קיום מדבריהם. שעות קדמוס. יז. דלמא גט כשר הוא וז"ל בן חורין. שעות קדמוס. ומתוך כך תקנו שיהא השליח נאמן ולא יהא האדון יכול לערער וישא בת חורין. מאלי. יח. ובשחרורי עבדים משום דאיזקש לגיטי נשים הוא, דהשוו אותם חכמים לכל דינין. רשב"א. יט. ונכש"א מקשה ופלגין.

אחד גיטי נשים ואחד שחרורי עבדים שוים למולוך (ולמביא) וזו א' מן הדרכים ששוו גיטי נשים לשחרורי עבדים. שני עדים יקיים את השטר ואין השליח נאמן כשני שאם שלא הלה שטרו למלוה ע"י שליח אין השליח נאמן לקיימו. כל השטרות העולים בערכאות של עובדי נכובים אע"פ שחותמיהן החתום בתוכן נכרים כשרים דייגא דמלכותא דינא אע"פ שהנתון והמקבל ישראל חוץ מגיטי נשים ושחרורי עבדים רבי שמעון אומר כלן כשרים לא התכור אלא [בזמן] שנשטרו בענישע ע"י ב"ד אמות העולם אע"פ שחותמיהן החתום בתוכן נכרים כשרים דייגא דמלכותא דינא אע"פ שהנתון והמקבל ישראל חוץ מגיטי נשים דלאו בני כריתות ניהו והואיל לא שייכי בחרות גיטין וקדושין אבל עבד שחרורי עבדים דלכל פסולא דאורייתא ודאורייתא חוץ מגיטי נשים דלאו בני כריתות ניהו דמאי:

המביא גט פרק ראשון גיטין

לַעוֹלָם הוא בן חורין. פ"י בקונטרס מדקאמר ר' שמעון לעולם משמע דל"ש היכא דקנה שאר נכסים כגון שפירא השויר^א ו"ש היכא דלא קנה כגון שלא הזכיר קרקע ששיר דכתב ליה חוץ מציט כור קרקע דהשתא לא קנה שום קרקע

דככל חד וחד איכא למימר דהיינו הוא ששיר אפי' הוא בן חורין אלאמא פלגין דיבורא דהא כל נכסי קא"ל ולא קנה אלא את עצמו וקשיא אע"ג דלא הזכיר שם קרקע^ב מ"מ קנה כל קרקע דאית ליה אלא שד העצד על התחתונה^ג ויקח האדון לעצמו צית כור מעשיית שפציבים^ד דמתן בפרכ צית כור (ב"ב דף קז:): חזי שדה אני מוכר לך יניח לו חלי שדיו ומפרש התם דלוקח נוטל כחוש דיד בעל השטר על התחתונה ואר"י^ה לעולם דר' שמעון דא להסויף אפילו אין לו אלא אותה העיר או אותה שדה דקתני סיפא בתוספתא דבבא בתרא ובפ"ק דפאה ר' שמעון אומר לעולם הוא בן חורין עד

שיאמר כל נכסי נמוסין לפלוני עבדי חוץ מאחד מריבוא שבה, אמר רב מעיר פלוני חוץ משדה פלוני אפי' אין שם אלא אותה העיר או אותה שדה זכה ענד בנכסים וקנה עצמו בן חורין^א ואין מתקיים דבור כל נכסי אלא בעצד לבדו וה"א כשאמר חוץ מנצל דבורו מה שאמר כל נכסי קמ"ל דאפ"ה יאל לחירות דפלגין דיבורא: ^אהלכה כר"מ. ולר"מ ס"ד דסבר דלא פלגין דיבורא דמדקאמר ר' שמעון לעולם משמע אפילו בלאותו ענין דלדידך לא יאל לחירות דלא פלגין דיבורא כשאין לו אלא אותה העיר אפ"ה יאל לחירות' ומסיק דטעמא דר"מ לאו משום דלא פלגין דיבורא אלא משום דלאו כרות גיטא הוא פירוש דאין זה כריתות כיון שיש שויר דדיבור שהוא משתחרר בו דאמר כל נכסי ואינו מתקיים כולו אצל בעצד שהציט גיטו וכמו כן כל נכסי קניין לך פלגין דיבורא שפיר דכרות גיטא הוא ורש"י פירש דלאו

כרות גיטא הוא משום דליכא למימר מדשייר בנכסים שייך נמי בעצד ולפי זה באין לו אלא אותה העיר דלא שייך למימר מדנחת לשוירא ששיר נמי ענד מודה ר"מ דלא לחירות דפלגין דיבורא ואין משמע בן בתוספתא דכפירי' ולשון אפי' אינו מיושב דאפילו אין לו אלא אותה העיר משמע דכ"ש יש לו שאר נכסים דלא לחירות ואדרבה ר"מ לא פליג אלא ביש לו שאר נכסים: ^אשפתים יקש משבח דברים נבוחים. כשאלס אומר דברים נכוחים אותם שפציבותו משיקין שפתותיהם זו לזו ששותקין ואין יודעים מה להשיב: ^בואינן חוזר בעבד. וא"ת ואמאי יאל בן חורין^א [ומותר צבת חורין]^ט ^את מתנת שכיב מרע הוא ולא קנה אלא לאחר מיתה ואין גט לאחר מיתה^ב וי"ל דכתב ליה מהיזס^ט אי נמי אפילו סתמא

דכיון דדעת שכיב מרע לשחררו^א דעתו שיקנה שפירא לשחרר דהיינו מחיים וא"ת כיון^ב דקסתמא דדעת של שכיב מרע לעמוד שייך נמי דעבד דלא קנה אותה העיר דלא שייך למימר מדנחת לשוירא ששיר נמי ענד מודה ר"מ דלא לחירות ואדרבה ר"מ לא פליג אלא ביש לו שאר נכסים: ^אשפתים יקש משבח דברים נבוחים. כשאלס אומר דברים נכוחים אותם שפציבותו משיקין שפתותיהם זו לזו ששותקין ואין יודעים מה להשיב: ^בואינן חוזר בעבד. וא"ת ואמאי יאל בן חורין^א [ומותר צבת חורין]^ט ^את מתנת שכיב מרע הוא ולא קנה אלא לאחר מיתה ואין גט לאחר מיתה^ב וי"ל דכתב ליה מהיזס^ט אי נמי אפילו סתמא

דכיון דדעת שכיב מרע לשחררו^א דעתו שיקנה שפירא לשחרר דהיינו מחיים וא"ת כיון^ב דקסתמא דדעת של שכיב מרע לעמוד שייך נמי דעבד דלא קנה אותה העיר דלא שייך למימר מדנחת לשוירא ששיר נמי ענד מודה ר"מ דלא לחירות ואדרבה ר"מ לא פליג אלא ביש לו שאר נכסים: ^אשפתים יקש משבח דברים נבוחים. כשאלס אומר דברים נכוחים אותם שפציבותו משיקין שפתותיהם זו לזו ששותקין ואין יודעים מה להשיב: ^בואינן חוזר בעבד. וא"ת ואמאי יאל בן חורין^א [ומותר צבת חורין]^ט ^את מתנת שכיב מרע הוא ולא קנה אלא לאחר מיתה ואין גט לאחר מיתה^ב וי"ל דכתב ליה מהיזס^ט אי נמי אפילו סתמא

דכיון דדעת שכיב מרע לשחררו^א דעתו שיקנה שפירא לשחרר דהיינו מחיים וא"ת כיון^ב דקסתמא דדעת של שכיב מרע לעמוד שייך נמי דעבד דלא קנה אותה העיר דלא שייך למימר מדנחת לשוירא ששיר נמי ענד מודה ר"מ דלא לחירות ואדרבה ר"מ לא פליג אלא ביש לו שאר נכסים: ^אשפתים יקש משבח דברים נבוחים. כשאלס אומר דברים נכוחים אותם שפציבותו משיקין שפתותיהם זו לזו ששותקין ואין יודעים מה להשיב: ^בואינן חוזר בעבד. וא"ת ואמאי יאל בן חורין^א [ומותר צבת חורין]^ט ^את מתנת שכיב מרע הוא ולא קנה אלא לאחר מיתה ואין גט לאחר מיתה^ב וי"ל דכתב ליה מהיזס^ט אי נמי אפילו סתמא

בשעת תנינה עדיין הוא יכול לומר וגם ממאי דאמרן כיצד יעשה יטלנו ממנו ויחזור ותן אלא אפי' שיצא השליח מידו נאמן הותם היכא דלא אהא בעל ומעטרע אי אהא מקמי חכי נאמן או לא לא. המביא גט ממדינת הים וכו' מאי אינו יכול אילימא חרש שאינו לא שומע ולא מדבר וחרש בר אתריי גיטא הוא והתנן הכל כשרים להביא לא הגט חרץ מחרש שטות וקטן פ"י מפני שאין בהן דעת ואין שליחותם שליחות: אמר רב יוסף הכי במאי עסקינן כגון שנתנו חל כשהוא פקח ולא הספיק לומר בפני נכתב ובפני נחתם עד שנתחוש. והאידנא שוותה א"י לארץ ישראל הים דליא כשיתיה בה שירותא שאין שם שלי רגלים ולא בתי דינים קבועין ואין עדים מצויין לקיימו הילכך צריך השליח לומר בפני נכתב ובפני נחתם כדי שיקיימו ולא יוכל עזר הבעל לערער ואם לא אמר אין השויה מותרת להנשע עד שיתקיים הגט בחותמיו: ^אבתנ' נאמן דאין חרץ מחרש שטות וקטן פ"י מפני שאין בהן דעת ואין שליחותם שליחות: אמר רב יוסף הכי במאי עסקינן כגון שנתנו חל כשהוא פקח ולא הספיק לומר בפני נכתב ובפני נחתם עד שנתחוש. והאידנא שוותה א"י לארץ ישראל הים דליא כשיתיה בה שירותא שאין שם שלי רגלים ולא בתי דינים קבועין ואין עדים מצויין לקיימו הילכך צריך השליח לומר בפני נכתב ובפני נחתם כדי שיקיימו ולא יוכל עזר הבעל לערער ואם לא אמר אין השויה מותרת להנשע עד שיתקיים הגט בחותמיו: ^אבתנ' נאמן דאין חרץ מחרש שטות וקטן פ"י מפני שאין בהן דעת ואין שליחותם שליחות: אמר רב יוסף הכי במאי עסקינן כגון שנתנו חל כשהוא פקח ולא הספיק לומר בפני נכתב ובפני נחתם עד שנתחוש. והאידנא שוותה א"י לארץ ישראל הים דליא כשיתיה בה שירותא שאין שם שלי רגלים ולא בתי דינים קבועין ואין עדים מצויין לקיימו הילכך צריך השליח לומר בפני נכתב ובפני נחתם כדי שיקיימו ולא יוכל עזר הבעל לערער ואם לא אמר אין השויה מותרת להנשע עד שיתקיים הגט בחותמיו: ^אבתנ' נאמן דאין חרץ מחרש שטות וקטן פ"י מפני שאין בהן דעת ואין שליחותם שליחות: אמר רב יוסף הכי במאי עסקינן כגון שנתנו חל כשהוא פקח ולא הספיק לומר בפני נכתב ובפני נחתם עד שנתחוש. והאידנא שוותה א"י לארץ ישראל הים דליא כשיתיה בה שירותא שאין שם שלי רגלים ולא בתי דינים קבועין ואין עדים מצויין לקיימו הילכך צריך השליח לומר בפני נכתב ובפני נחתם כדי שיקיימו ולא יוכל עזר הבעל לערער ואם לא אמר אין השויה מותרת להנשע עד שיתקיים הגט בחותמיו: ^אבתנ' נאמן דאין חרץ מחרש שטות וקטן פ"י מפני שאין בהן דעת ואין שליחותם שליחות: אמר רב יוסף הכי במאי עסקינן כגון שנתנו חל כשהוא פקח ולא הספיק לומר בפני נכתב ובפני נחתם עד שנתחוש. והאידנא שוותה א"י לארץ ישראל הים דליא כשיתיה בה שירותא שאין שם שלי רגלים ולא בתי דינים קבועין ואין עדים מצויין לקיימו הילכך צריך השליח לומר בפני נכתב ובפני נחתם כדי שיקיימו ולא יוכל עזר הבעל לערער ואם לא אמר אין השויה מותרת להנשע עד שיתקיים הגט בחותמיו: ^אבתנ' נאמן דאין חרץ מחרש שטות וקטן פ"י מפני שאין בהן דעת ואין שליחותם שליחות: אמר רב יוסף הכי במאי עסקינן כגון שנתנו חל כשהוא פקח ולא הספיק לומר בפני נכתב ובפני נחתם עד שנתחוש. והאידנא שוותה א"י לארץ ישראל הים דליא כשיתיה בה שירותא שאין שם שלי רגלים ולא בתי דינים קבועין ואין עדים מצויין לקיימו הילכך צריך השליח לומר בפני נכתב ובפני נחתם כדי שיקיימו ולא יוכל עזר הבעל לערער ואם לא אמר אין השויה מותרת להנשע עד שיתקיים הגט בחותמיו: ^אבתנ' נאמן דאין חרץ מחרש שטות וקטן פ"י מפני שאין בהן דעת ואין שליחותם שליחות: אמר רב יוסף הכי במאי עסקינן כגון שנתנו חל כשהוא פקח ולא הספיק לומר בפני נכתב ובפני נחתם עד שנתחוש. והאידנא שוותה א"י לארץ ישראל הים דליא כשיתיה בה שירותא שאין שם שלי רגלים ולא בתי דינים קבועין ואין עדים מצויין לקיימו הילכך צריך השליח לומר בפני נכתב ובפני נחתם כדי שיקיימו ולא יוכל עזר הבעל לערער ואם לא אמר אין השויה מותרת להנשע עד שיתקיים הגט בחותמיו: ^אבתנ' נאמן דאין חרץ מחרש שטות וקטן פ"י מפני שאין בהן דעת ואין שליחותם שליחות: אמר רב יוסף הכי במאי עסקינן כגון שנתנו חל כשהוא פקח ולא הספיק לומר בפני נכתב ובפני נחתם עד שנתחוש. והאידנא שוותה א"י לארץ ישראל הים דליא כשיתיה בה שירותא שאין שם שלי רגלים ולא בתי דינים קבועין ואין עדים מצויין לקיימו הילכך צריך השליח לומר בפני נכתב ובפני נחתם כדי שיקיימו ולא יוכל עזר הבעל לערער ואם לא אמר אין השויה מותרת להנשע עד שיתקיים הגט בחותמיו: ^אבתנ' נאמן דאין חרץ מחרש שטות וקטן פ"י מפני שאין בהן דעת ואין שליחותם שליחות: אמר רב יוסף הכי במאי עסקינן כגון שנתנו חל כשהוא פקח ולא הספיק לומר בפני נכתב ובפני נחתם עד שנתחוש. והאידנא שוותה א"י לארץ ישראל הים דליא כשיתיה בה שירותא שאין שם שלי רגלים ולא בתי דינים קבועין ואין עדים מצויין לקיימו הילכך צריך השליח לומר בפני נכתב ובפני נחתם כדי שיקיימו ולא יוכל עזר הבעל לערער ואם לא אמר אין השויה מותרת להנשע עד שיתקיים הגט בחותמיו: ^אבתנ' נאמן דאין חרץ מחרש שטות וקטן פ"י מפני שאין בהן דעת ואין שליחותם שליחות: אמר רב יוסף הכי במאי עסקינן כגון שנתנו חל כשהוא פקח ולא הספיק לומר בפני נכתב ובפני נחתם עד שנתחוש. והאידנא שוותה א"י לארץ ישראל הים דליא כשיתיה בה שירותא שאין שם שלי רגלים ולא בתי דינים קבועין ואין עדים מצויין לקיימו הילכך צריך השליח לומר בפני נכתב ובפני נחתם כדי שיקיימו ולא יוכל עזר הבעל לערער ואם לא אמר אין השויה מותרת להנשע עד שיתקיים הגט בחותמיו: ^אבתנ' נאמן דאין חרץ מחרש שטות וקטן פ"י מפני שאין בהן דעת ואין שליחותם שליחות: אמר רב יוסף הכי במאי עסקינן כגון שנתנו חל כשהוא פקח ולא הספיק לומר בפני נכתב ובפני נחתם עד שנתחוש. והאידנא שוותה א"י לארץ ישראל הים דליא כשיתיה בה שירותא שאין שם שלי רגלים ולא בתי דינים קבועין ואין עדים מצויין לקיימו הילכך צריך השליח לומר בפני נכתב ובפני נחתם כדי שיקיימו ולא יוכל עזר הבעל לערער ואם לא אמר אין השויה מותרת להנשע עד שיתקיים הגט בחותמיו: ^אבתנ' נאמן דאין חרץ מחרש שטות וקטן פ"י מפני שאין בהן דעת ואין שליחותם שליחות: אמר רב יוסף הכי במאי עסקינן כגון שנתנו חל כשהוא פקח ולא הספיק לומר בפני נכתב ובפני נחתם עד שנתחוש. והאידנא שוותה א"י לארץ ישראל הים דליא כשיתיה בה שירותא שאין שם שלי רגלים ולא בתי דינים קבועין ואין עדים מצויין לקיימו הילכך צריך השליח לומר בפני נכתב ובפני נחתם כדי שיקיימו ולא יוכל עזר הבעל לערער ואם לא אמר אין השויה מותרת להנשע עד שיתקיים הגט בחותמיו: ^אבתנ' נאמן דאין חרץ מחרש שטות וקטן פ"י מפני שאין בהן דעת ואין שליחותם שליחות: אמר רב יוסף הכי במאי עסקינן כגון שנתנו חל כשהוא פקח ולא הספיק לומר בפני נכתב ובפני נחתם עד שנתחוש. והאידנא שוותה א"י לארץ ישראל הים דליא כשיתיה בה שירותא שאין שם שלי רגלים ולא בתי דינים קבועין ואין עדים מצויין לקיימו הילכך צריך השליח לומר בפני נכתב ובפני נחתם כדי שיקיימו ולא יוכל עזר הבעל לערער ואם לא אמר אין השויה מותרת להנשע עד שיתקיים הגט בחותמיו: ^אבתנ' נאמן דאין חרץ מחרש שטות וקטן פ"י מפני שאין בהן דעת ואין שליחותם שליחות: אמר רב יוסף הכי במאי עסקינן כגון שנתנו חל כשהוא פקח ולא הספיק לומר בפני נכתב ובפני נחתם עד שנתחוש. והאידנא שוותה א"י לארץ ישראל הים דליא כשיתיה בה שירותא שאין שם שלי רגלים ולא בתי דינים קבועין ואין עדים מצויין לקיימו הילכך צריך השליח לומר בפני נכתב ובפני נחתם כדי שיקיימו ולא יוכל עזר הבעל לערער ואם לא אמר אין השויה מותרת להנשע עד שיתקיים הגט בחותמיו: ^אבתנ' נאמן דאין חרץ מחרש שטות וקטן פ"י מפני שאין בהן דעת ואין שליחותם שליחות: אמר רב יוסף הכי במאי עסקינן כגון שנתנו חל כשהוא פקח ולא הספיק לומר בפני נכתב ובפני נחתם עד שנתחוש. והאידנא שוותה א"י לארץ ישראל הים דליא כשיתיה בה שירותא שאין שם שלי רגלים ולא בתי דינים קבועין ואין עדים מצויין לקיימו הילכך צריך השליח לומר בפני נכתב ובפני נחתם כדי שיקיימו ולא יוכל עזר הבעל לערער ואם לא אמר אין השויה מותרת להנשע עד שיתקיים הגט בחותמיו: ^אבתנ' נאמן דאין חרץ מחרש שטות וקטן פ"י מפני שאין בהן דעת ואין שליחותם שליחות: אמר רב יוסף הכי במאי עסקינן כגון שנתנו חל כשהוא פקח ולא הספיק לומר בפני נכתב ובפני נחתם עד שנתחוש. והאידנא שוותה א"י לארץ ישראל הים דליא כשיתיה בה שירותא שאין שם שלי רגלים ולא בתי דינים קבועין ואין עדים מצויין לקיימו הילכך צ